

פרק רביעי התרומה

דף ט

הלכה א'

קרבנות ציבור היו באים מתרומת הלשכה

כבר נתבאר, שכל קרבנות ציבור היו נקנים מכספי תרומת הלשכה, שהיתה באה ממעות מחצית השקל של כל ישראל.

ובכלל קרבנות ציבור הנקנים מתרומת הלשכה, תמידים שבכל יום, ומוספי שבת ומועד וראשי חדשים, כל אלו ונסכיהם, וכן מנחות ציבור, עומר, ושתי הלחם, ולחם הפנים, והקטורת.

שומרי ספיחין בשביעית

העומר ושתי הלחם אינם קרבים אלא מתבואה חדשה של שנה זו, שגדלה בארץ ישראל^א.

ומאחר שבשנת השמיטה אין גידולים רבים, אלא ספיחין בלבד, [הם מה שגדלו מעצמם מהזרעים שנשרו בשנה שעברה בשעת הקציר], מהם היו מביאים עומר ושתי הלחם בשביעית.

והיו צריכים להעמיד שומרים על הספיחין, שימנעו מבהמות לעבור עליהם, ויודיעו לבני אדם שהם לצורך העומר ושתי הלחם, ולא יטלום.

ולדברי הכל, כשהעמידו בי"ד שומרים אלו בשכר, נוטלים הם שכרם מתרומת הלשכה, כי כשם שקרבנות ציבור נקנים מכספי תרומת הלשכה, כך משלמים ממנה שכר כל הפעולות הנצרכות לקרבנות ציבור, ובכלל זה שכר שומרי ספיחין בשביעית.

ונחלקו חכמים ורבי יוסי, אם גם בחינם ניתן להעמיד שומרים על הספיחין לצורך

^א כן דעת רבי ישמעאל. ומתחילה אמרו בגמרא, שדיני משנתנו כמותו. וכן פירשו קרבן העדה ותקלין חדתי' במשנה. ולכן כתבתי כן כהקדמה לדיני משנתנו. אולם מסקנת הסוגיה, שדיני משנתנו נאמרו גם לדעת האומרים שהאומר קרב גם מתבואת חו"ל, כפי שיתבאר בעזה"י בהמשך.